

VASADI PÉTER
A Tizenkettő

*A mester arra tanít,
 azzá legyetek, ami ő.
 Nem nógat utánzásra.
 Többet akar; mindent.
 S mosolyog hozzá.
 Na, láncos szerelem.
 Tedd le az útpadkára
 magad, mint egy össze-
 madzagozott poggyászt.
 Szárnya nő a bokádnak.
 Mi az a forró semmi
 ott a tengerparton?
 Cédák városa volt
 (Cezárea, vagy mi), hol
 versengve nyalogatták,
 kenték, meg lovagolták
 császárukat a lányok
 s a fiúk; most üszkös
 freskót, romfalakat
 lötyböl a tengervíz.*

*

*Valaha virágfüzérrel
 a nyakukban táncoltak;
 most égnék.
 Valaha igazatok nyársán
 forgattak titeket, most
 énekeltek.
 Szentség ügynökei, rajta,
 szabadítsátok ki a sárkány-
 lángok közé beszorított
 temetőket. Kristálypor
 az idő zsebetekben.
 Szátokat az igék rácsa
 nyitja s zárja, mögötte
 felhőzik a szótlanság.
 Van türelmetek egy kétezer-
 éves könyökmozdulathoz.*

*

*Szabadon jártok-keltek,
 szájak közt mint a szavak,
 pedig remegő nyelvek
 alatt pokol fekélyesedik.
 Eljött a vastornyok ideje.
 S tulipánokon egyensúlyoztok.
 Mikor valaki cséphadaróval
 ütlegeli a szent havazást,
 fejét gyöngéden betakarva
 kendővel, odasúgjátok:
 szeresd a szégyenedet.*

Köszöntjük a költőt 80. születésnapja alkalmából.